

Je den nebo noc? Kdopak se v tom vyzná.
Oslepivé slunce zalévá svými paprsky sněžnou pláň.
Jiskří drsné, suché vločky, výš stoupají jemné proužky páry
z průzračných kalužin, uvízlých mezi závějemi.

Jiskřivá běl píchá do očí a nahoře se rozprostírá
uhlově černé nebe s prachem hvězd,
průzračná pavučina mléčné dráhy a na jejím pozadí jedna hvězda,
ze všech nejjasnější –
ani jiskřička, ani světluška, skoro jak lampička na perlovém ne
beském baldachýnu.

A na ni na tuto jiskřivou hvězdu,
hledí trojice ve skafandrech.
Mají přístroje v lakovaných pouzdrech,
V nichž se míhají různobarevné křivky a číslice.
Trojice hledí hned na nebe, hned na obrazovky přístrojů.
A jeden z nich, na němž leží rozhodování říká nahlas:

Probudte se, spící. Probudte se spící! Je den nebo noc?

Sněžná pláň je němá a hluchá. Není nad ní vzduch.
Zmrzl a změnil se v průzračné kalužiny.
Nekvílí nad ní vítr, nechřupe sníh pod nohama.
Na zledovatělých rostlinách nešelestí listoví.
Slova se rozplývají na povrchu skafandru,
Ale rádio je zachycuje a ztracené zvuky se znovu rodí tam,
kde vzduch je – v hlubokém podzemí,
kde v řadách leží spící, bez hnutí jako sochy...
...probudte se, probudte se, probudte se...